

Daniels Bog - Nummer Seksoghalvtreds

Afsløringen af mysteriet i Åbenbaringen 17: Den sidste profeti om den store skøge og dyret

Jeff Pippenger

2024-01-20

Den sidste fremstilling af rigene i Bibelens profeti findes i Åbenbaringen kapitel sytten. I dette kapitel, i vers tre, bliver Johannes ført ud i „ørkenen“, så englen kan vise Johannes dommen over profetiens „store skøge“, som sidder på „mange vande“, og som begik „utugt“ med „jordens konger“.

Og en af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom hid; jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved mange vande, med hvem jordens konger har drevet hor, og jordens beboere er blevet drukne af hendes hors vin. Så førte han mig i ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. Åbenbaringen 17:1–3.

Med Johannes' egne ord repræsenterer „ørkenen“ de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme fra året 538 og indtil endetiden i 1798.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted, beredt af Gud, for at de dér skulle føde hende i tusind to hundrede og tresindstyve dage. ... Og der blev givet kvinden den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor hun næres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansigt. Åbenbaringen 12:6, 14.

I ånden blev Johannes ført ind i de tolv hundrede og tres år af pavedømmets herredømme. Disse år var blevet forbilledliggjort ved de tre og et halvt års tørke i historien om Jezabel, Akab og Elias. Disse år skulle fortsætte, indtil pavedømmet modtog sit dødelige sår i 1798, for dette var blevet „fastsat“ til at finde sted ved afslutningen af den første harme, som var afslutningen på den krig, der blev ført mod helligdommen og hæren ved de to ødelæggende magter, hedenskab og pavedømme. Alle disse kendsgerninger er blevet fremstillet i nyere artikler.

„Den store skøge“ er Esajas' skøge, Tyrus, som skulle glemmes i halvfjerds symbolske år, hvilke var „én konges dage“. De Forenede Staters historie er historien om de symbolske halvfjerds år, som var blevet forbilledliggjort ved de halvfjerds års fangenskab under Babylons herredømme, det første rige i Bibelens profeti. I løbet af denne historie skulle Tyrus' store skøge være glemt. Ved afslutningen af denne historie skulle hun blive husket og atter drage ud og synge sine sange og således bedrive utugt med jordens konger. Johannes blev i ånden ført ind i pavedømmets herredømmes historie for at se dommen over den pavelige magt. Dommen over en præstedatter, som bedrev utugt, var, at hun skulle brændes med ild.

Og enhver præsts datter, som vanhelliger sig selv ved at drive hor, vanhelliger sin fader; hun skal brændes med ild. Tredje Mosebog 21:9.

I synet om dommen over den store skøge, som blev givet Johannes af en af de engle, der udgød en af de syv sidste plager, var det således, at hun blev brændt med ild.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. Åbenbaringen 17:16.

Vandene, som den store skøge sidder på, er verdens folk, som vil blive bragt ind under hendes myndighed, når Amerikas Forenede Stater bedrager hele verden til at tilbede dyret, som også er den store skøge. Amerikas Forenede Stater bliver da den fremmeste konge blandt de ti konger, som er fremstillet i profetien i Johannes' Åbenbaring sytten, og i denne fremstilling repræsenterer Amerikas Forenede Stater den første konge, der begår utugt med skøgen, skønt hun siden vil fuldbyrde den handling med alle kongerne.

Den første konge blandt mange konger er repræsenteret ved Akab, som var gift med den store skøge, der er fremstillet som Jezabel i menigheden i Thyatira. Dommen over Jezabel (den store skøge) fuldbyrdes af de ti konger, som ved De Forenede Staters magt vil blive tvunget ind i en alliance mellem kirke og stat. Disse konger vil samtykke i at lade pavedømmet herske over verden (sidde på vandene), til trods for deres had til skøgen.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind, og deres kraft og myndighed giver de til dyret. De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem; thi han er herrers Herre og kongers Konge; og de, som er med ham, er kaldede og udvalgte og trofaste. Og han siger til mig: De vande, som du så, hvor skøgen sidder, er folk og skarer og folkeslag og tungemål. Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. Thi Gud har lagt det i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal være fuldbyrdede. Og kvinden, som du så, er den store stad, som har kongedømme over jordens konger. Åbenbaringen 17:12–18.

De „ti konger“ (De Forenede Nationer) hader i virkeligheden pavedømmet, men tvinges af omstændighederne til at overgive deres kortvarige rige til den pavelige magt i et forgæves håb om at frelse verden fra dens tiltagende ulykker. Når de indser hendes bedrag, bliver de redskabet til at brænde hende med ild til opfyldelse af loven i Tredje Mosebog.

De „ti konger“ „fører krig mod Lammet“ gennem den forfølgelse, de bringer over Guds folk i de sidste dage.

Hvorfor larmer hedningerne, og folkeslagene grunder på tomhed? Jordens konger rejser sig, og fyrsterne rådfører sig tilsammen imod Herren og imod hans salvede og siger: »Lad os sprænge deres bånd og kaste deres reb af os.« Han, som troner i himlene, ler; Herren spotter dem. Så taler han til dem i sin vrede og forfærder dem i sin glødende harme. Salmernes Bog 2:1–5.

Den forfølgelse, som jordens konger udfører for pavedømmet, blev også rettet mod Kristus ved korset.

du, som ved din tjener Davids mund har sagt: Hvorfor rasede hedningerne, og pønsede folkene på tomme ting? Jordens konger trådte frem, og fyrsterne samlede sig mod Herren og mod hans Salvede. For i sandhed samlede både Herodes og Pontius Pilatus sig mod dit hellige barn Jesus, som du har salvet, sammen med hedningerne og Israels folk, for at gøre alt det, som din hånd og dit råd forud havde bestemt skulle ske. ApG 4,25–28.

„Jordens konger“, som rejste sig imod Kristus ved hans korsfæstelse, repræsenterer de „ti konger“ i Åbenbaringen sytten, som igen fører krig mod Lammet ved at forfølge hans folk. Ved korset var disse konger de „ugudeliges forsamling“, som „omringede“ Kristus, og som gør det igen mod hans folk i de sidste dage.

Thi hunde omgiver mig, de ondes flok kredser om mig; de har gennemboret mine hænder og mine fødder. Jeg kan tælle alle mine ben; de stirrer, de ser på mig med skadefryd. De deler mine klæder iblandt sig og kaster lod om min kjortel. Salmernes Bog 22:16–18.

De ti konger, som bringer dom over den store skøge, brænder hende med ild, for hun er en skøge, som bekender at være en præstedatters datter. Disse konger fremstilles også som »hunde«, og de ti konger vil ikke alene brænde den store skøge med ild, men vil også »æde hendes kød«. Jezabels død indtraf, da hun blev kastet ned fra muren og knustes mod jorden, og derpå kom hundene og åd hendes kød.

Og da Jehu kom til Jizreel, fik Jezabel det at høre; og hun malede sit ansigt, pyntede sit hår og så ud gennem et vindue. Og idet Jehu kom ind gennem porten, sagde hun: Er det gået Zimri vel, han som dræbte sin herre? Da løftede han sit ansigt op mod vinduet og sagde: Hvem er på min side? hvem? Og to eller tre hofmænd så ud til ham. Og han sagde: Kast hende ned. Så kastede de hende ned; og noget af hendes blod sprøjtede på muren og på hestene, og han trampede hende under fode. Og da han var kommet ind, spiste og drak han og sagde: Gå nu hen og se til denne forbandede kvinde og begrav hende; for hun er en kongedatter. Og de gik for at begrave hende; men de fandt ikke mere af hende end kraniet og fødderne og håndfladerne. Derfor kom de tilbage og fortalte ham det. Og han sagde: Dette er Herrens ord, som han talte ved sin tjener Elias, tishbitten, idet han sagde: På Jizreels jordlod skal hunde æde Jezabels kød; og Jezabels døde legeme skal blive som møg på markens flade på Jizreels jordlod, så man ikke skal kunne sige: Dette er Jezabel. 2 Kong 9,30–37.

De ti konger, som er De Forenede Nationer, hvis fremmeste konge er De Forenede Stater, skal bringe dom over pavedømmet ved at brænde hende med ild og æde hendes kød. Denne dom er det, englen kom for at vise Johannes, og for at gøre dette førte han Johannes ind i ørkenens historie, men ikke blot til et tilfældigt punkt i ørkenens historie, men til selve periodens afslutning. Det er tydeligt, at Johannes blev anbragt ved afslutningen af de tolv hundrede og tres år, for da han ser kvinden, var hun allerede drukken af forfølgelsens blod og allerede identificeret som skøgernes moder.

Så førte han mig i ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagenrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. Og kvinden var klædt i purpur og skarlagen og prydet med guld og ædelstene og perler og havde i sin hånd et guldbæger fuldt af vederstyggeligheder og urenheden fra hendes utugt. Og på hendes pande var der skrevet et

navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER. Og jeg så kvinden, drukken af de helliges blod og af Jesu martyrs blod; og da jeg så hende, undrede jeg mig med stor forundring. Åbenbaringen 17:3–6.

Tyrus' skøge, som også er den „store skøge“, der fremstilles i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten, skulle glemmes indtil den tid, da hun på ny igen ville synge sine sange og bedrive hor med jordens konger.

Enhver anerkendt ordbog, som blev udgivet før 1950, fastslår, at kvinden klædt i skarlagensrødt i Åbenbaringen sytten er et symbol på den romersk-katolske kirke, men i dag mener verden, at den katolske kirke er en kristen kirke. Verden har glemt, hvem hun i virkeligheden er.

Da Johannes så hende, var den mørke middelalders forfølgelse ved sin afslutning, for hun var allerede drukken af de helliges blod. Det naturlige illustrerer det åndelige, og et menneske bliver beruset efter at have drukket, ikke før.

De protestanter, som århundreder før 1798 brød med katolicismen, var allerede ved 1798 begyndt deres vandring tilbage til det katolske fællesskab, for hun blev identificeret som „SKØGERNES MODER“. Da Johannes så hende og undrede sig, var de kirker, som tidligere havde skilt sig fra hendes fællesskab, allerede vendt tilbage. Således blev Johannes ført til 1798, da den store skøge allerede havde myrdet millioner af kristne, og allerede havde forført de tidligere protestantiske kirker til at godtage hendes formastelige påstand om, at hun var kirkernes overhoved, således som Justinian havde identificeret hende i året 533.

Fra det profetiske udsigtspunkt i 1798 fremstillede englen derpå for Johannes den sidste fremstilling af bibelprofetiens riger.

Og engelen sagde til mig: Hvorfor undrede du dig? Jeg vil fortælle dig hemmeligheden om kvinden og om dyret, som bærer hende, og som har de syv hoveder og ti horn. Dyret, som du så, var og er ikke, og skal stige op af afgrunden og gå fortabt; og de, som bor på jorden, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, skal undre sig, når de ser dyret, som var og er ikke, og dog er. Og her er det sind, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvorpå kvinden sidder. Og der er syv konger: fem er faldet, og én er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort tid. Og dyret, som var og er ikke, er selv den ottende og er af de syv og går fortabt. Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Åbenbaringen 17:7–12.

Et dyr er et rige i Bibelens profeti, således som det let identificeres i Daniels kapitel syv og otte, og den hemmelighed, som englen fremstiller for Johannes, er hemmeligheden om dyret og kvinden, som rider på dyret. Kvinden på dyret er den store skøge, som bedriver utugt med jordens konger. Hun er Jesabel, og hendes mand er Akab.

Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og holde fast ved sin hustru, og de skal være ét kød. 1 Mosebog 2,24.

En mand er en mand, og en kvinde er en kvinde, men tilsammen er de ét kød. Dyrets hemmelighed er, at det er en sammenslutning af kirke og stat, en forening af kvinde (kirke) og dyr (konger), som er ét rige, og som består af to dele. Statskunst og kirkekunst forenet, med kvinden som den, der har herredømmet i forholdet, er „dyrets billede“. Johannes får vist kvinden, som bæres af dyret, for det er hende, der har herredømmet i forholdet.

Og kvinden, som du så, er den store stad, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17,18.

Sammen repræsenterer dyret og kvinden ét rige (ét kød), men englen understreger den store skøges forhold til jordens konger. „Dyret, som“ „var og ikke er“, som „skal stige op af afgrunden og gå fortabt“, og som „de, der bor på jorden, skal undre sig over“, er pavedømmet, når den store skøges dødelige sår er helet. Hun „var“ bibelprofetiens femte rige, men det var „bestemt“, at hun skulle modtage et dødeligt sår i 1798.

Da Johannes i ånden blev ført frem til 1798, var hun »ikke« et dyr, og »dog«, når hendes dødelige sår heles ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år, som ender med den snart kommende søndagslov, »er« hun igen levende, synger sine sange, bedriver hor og myrder kristne.

Kapitel sytten er den sidste fremstilling af bibelprofetiens riger, og som sådan må det stemme overens med den første omtale af bibelprofetiens riger. Den første omtale af disse riger findes i Daniels bog, kapitel to, hvilket er fremstillet på begge de tavler, som var en opfyldelse af Habakkuks befaling om at nedskrive synet og gøre det tydeligt på tavler.

Milleritterne havde ret i deres forståelse af Daniels riger i Bibelens profeti, sådan som de fremstilles i kapitel to, syv og otte, men deres forståelse var ufuldstændig. Millers juveler i Daniels andet kapitel skinner ti gange klarere i de sidste dage, for de erkendes som identificerende den første henvisning, ikke alene til Bibelens profetis riger, men også til den første henvisning i åbenbaringen om, at den ottende er af de syv. Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Alle profeterne taler om de sidste dage, og Johannes identificerer i Åbenbaringen sytten det sidste jordiske rige, når han fremstiller „dyret, som“ „var og ikke er, og skal stige op af afgrunden og gå til fortabelse.“ Dyret stiger op af „afgrunden“, som er et symbol på „en ny manifestation af satanisk magt.“

»Når de har fuldendt [er ved at fuldende] deres vidnesbyrd.« Den periode, hvori de to vidner skulle profetere klædt i sæk, endte i 1798. Da de nærmede sig afslutningen på deres gerning i ubemærkethed, skulle der føres krig imod dem af den magt, som fremstilles som »dyret, der stiger op af afgrunden«. I mange af Europas nationer var de magter, der herskede i kirke og stat, i århundreder blevet behersket af Satan gennem pavedømmets mellemkomst. Men her fremstilles en ny åbenbarelse af satanisk magt.« The Great Controversy, 268.

Nogle af teologerne vil hævde, at fordi „dyret, som stiger op af afgrunden“ i Åbenbaringen kapitel elleve i passagen identificeres som den franske revolutions ateisme, så er udtrykket „afgrunden“ et symbol på ateisme. Men islam steg op af „afgrunden“ i Åbenbaringen kapitel ni, og islam er ikke

ateisme. Afgrunden repræsenterer en satanisk manifestation.

„Jeg fortalte ham, at Herren i et syn havde vist mig, at mesmerisme var fra Djævelen, fra afgrunden, og at den snart ville fare derhen med dem, som fortsatte med at bruge den.“ Review and Herald, 21. juli 1851.

Noget fra „Djævelen“ er noget fra „afgrunden“. I Åbenbaringen sytten er det dyr, som stiger op af afgrunden, den magt, som går fortabelsen i møde, og som de, hvis navne ikke er skrevet i bogen, skal undre sig over og følge efter. „Fortabelse“ betyder evig fordømmelse og fremstilles i Åbenbaringen som „ildsøen“, hvilket er det sted, som dyret kastes i.

Og dyret blev grebet, og med det den falske profet, som havde gjort tegn for dets øjne, hvormed han forførte dem, der havde modtaget dyrets mærke, og dem, som tilbad dets billede. Disse to blev begge kastet levende i ildsøen, som brænder med svovl. Åbenbaringen 19:20.

I kapitel tretten identificeres det første dyr, som stiger op af havet, og som søster White direkte identificerer som pavedømmet. I dette afsnit undrer hele verden sig over det pavelige dyr.

Og jeg så et af hans hoveder som såret til døden; og hans dødelige sår blev lægt; og al verden undrede sig over dyret. Åbenbaringen 13:13.

Dyret i Åbenbaringen sytten, som „de, der bor på jorden, skal undre sig over“, er den endelige manifestation af satanisk magt, som finder sted, når pavedømmets dødelige sår læges ved den snart kommende søndagslov. Enhver profetisk karakteristik af kvinden og det dyr, hun rider på, i kapitel sytten, identificerer Romerkirken, således som ordbøger udgivet før 1950 identificerede den.

Dyret i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten er et symbol på foreningen af kirke og stat, som er dyrets billede. Dyret med syv hoveder og ti horn er det rige, der består af de ti konger (De Forenede Nationer), som kvinden rider på og hersker over. Kvinden er pavedømmet, som identificeres som Babylon den store, moder til skøgerne. Når symbolerne er identificeret, kan vi vende tilbage til 1798, det punkt i historien, hvortil Johannes blev ført for at modtage den sidste fremstilling af bibelprofetiens riger.

Vi vil behandle disse riger og deres fremstilling i Daniels bog, kapitel to, i den næste artikel.

„Enhver nation, som er trådt frem på handlingens skueplads, har fået tilladelse til at indtage sin plads på jorden, for at det kunne ses, om den ville opfylde „Vægterens og den Helliges“ hensigt. Profetien har skildret verdens store rigers opkomst og fald — Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. Med hver af disse, som med nationer af mindre magt, gentog historien sig. Hver havde sin prøvetid, hver svigtede, dens herlighed svandt, dens magt forsvandt, og dens plads blev indtaget af en anden.

„Mens folkeslagene forkastede Guds principper og ved denne forkastelse forvoldte deres egen undergang, var det dog tydeligt, at den guddommelige, altstyrende hensigt virkede gennem alle deres bevægelser.“ Education, 177.